

over
til
Rødt

en komedie av
Vivi Schøyen



OSLO
NYE
Centralteatret

Hos oss får du bestilt og kjøpt billetter til Oslo Nye Teater og Centralteatret

Teater- sentralen, Youngstorget.

Mandag-fredag 9-15.30.
Torsdag 9-17.
Lørdag stengt.
Tlf. 41 85 60.

Oslo Konsertus, Vika.

Mandag-fredag 12-20.
Lørdag 10-13.
Tlf. 20 93 33,
mandag-fredag etter 15.



Chateau Neuf, Majorstuen.

Mandag-tirsdag 9-16.
Onsdag-lørdag 9-18.30.
Tlf. 69 31 54/60 54 24.

Kleve's, Løkketangen i Sandvika.

Mandag-fredag 9-17.
Torsdag 9-19.
Lørdag 9-14.
Tlf. 54 70 08.

Akershus Amtstidende, Drøbak.

Mandag-fredag 8-17.
Lørdag 10-13.
Tlf. 93 06 60.



Avissentret Bragernes torg Drammen

Tlf. (03) 89 22 80

Grieghallen, Bergen.

Mandag-onsdag 10-16.30.
Torsdag-fredag 10-19.30.
Lørdag 10-13.
Tlf. (05) 31 31 04/
31 09 54 etter 12.





23g053583

over til Rødt

KOMEDIE AV
VIVI SCHØYEN

Regi: PER THEODOR HAUGEN
Scenografi: HANS PETTER HARBOE
Kostymer: TRUDE BERGH
Musikk: ROY HELLVIN

I ROLLENE:

Mia Berglund, hjemmeværende husmor SISSEL SELLÆG
Irmelin, hennes datter, yrkeskvinne INGRID VOLLAN
Gerhard, hennes mann, advokat HELGE REISS
Linda, hans sekretær KARI-ANN GRØNSUND
Matheussen, buntmaker KNUT M. HANSSON
Robert Mark, advokat ARNE AAS
Truls, en ung gutt EVEN RASMUSSEN
Eivind, psykiater NILS VOGT

Inspisient: John Ellefsen
Suffli: Didi Stig

Første bilde: Mias stue
Annet bilde: Gerhards kontor
Tredje bilde: Buntmaker Matheussens verksted
Fjerde bilde: Lindas stue
Femte bilde: Advokat Marks kontor
Sjette bilde: Lindas stue

PAUSE

Første bilde: Psykiaterens venteværelse
Annet og tredje bilde: Psykiaterens kontor
Fjerde bilde: Mias stue

Ny norsk dramatikk

«Over til rødt» er den tredje norske urpremierer på Centralteatret denne sesongen. Kristin Søhoels «Hevnen» var et ungdomsstykke, og «God dag, dikter Arild» var først og fremst for barn. Nå i november velger vi en komedie, som også er skrevet direkte for oss. «Over til rødt» har på en måte blitt presentert for et publikum før. Stykket fikk fin respons, da det ble lest under en rekke åpne dramalesninger, som vi arrangerte sammen med Det Åpne Teater for en tid tilbake. Vivi Schøyen hadde da hatt arbeidskontrakt ved teatret og gjort om «Over til rødt» fra en enakter til en helaftens forestilling. Nok en uroppførelse har vi på Dukketeatret i høst, hvor vi spiller Peder W. Cappelens «Mannattera og kjerringattera» med musikk av Henning Sommerro.

For Oslo Nye Teater ser seg for alvor forpliktet til å utvikle ny dramatikk. Da A/S Det Nye Teater ble stiftet i 1918, var det på initiativ fra norske forfattere, og målsettingen var først og fremst å fremme ny norsk dramatikk: «Vi hadde bare Nationaltheatret å vende oss til, og det hadde så mange andre oppgaver; det var klassikerne og det var fremmede skuespill, så det ble liten plass til de unge», skriver Johan Bojer fra et orienteringsmøte i Norske Dramatikers Forening i 1910.

Sitatet kunne like gjerne vært et hjertesukk fra idag, i forbindelse med stiftelsen av f.eks. Det Åpne Teater. To etablerte forfattere, Johan Bojer og Peter Egge, reiste land og strand rundt for å samle aksjer til det nye teatret. Dette var midt i jobbetiden, og mange nyvunne formuer i landet gjorde dette mulig. Pussig er det å merke seg Bojers refleksjon over

sponsingen anno 1918: «Det merkelige var, at i det store og hele var disse nye millionærer, utgått fra folket, mer interessert for et litterært teater i hovedstaden enn de gamle familiene i Oslo. Bergen, som selv er så stolt av sitt teater, tegnet et hundre tusen aksjer (...) Provinsen ofret tilsammen en million på et litterært teater i Oslo. Hovedstaden nøyet seg med tredjeparten.

Dette var før distriktspolitikken tid. Det ville være absurd idag at Bergen skulle reise millioner i støtte til et Osloteater. Og at nåtidens finansspekulanter skulle øse ut millioner til kulturelle formål, er utenkelig!

En annen sak er det at vi kunne støtte og anspore hverandre kunstnerisk ved hyppigere kulturutveksling landsdelene imellom, f.eks. ved gjestespill. For å løsne litt på disse mulighetene kommer Den Nationale Scene i Bergen til Centralteatret i januar. Ikke med millioner, men for å gjeste med urpremiere på et norsk ungdomsstykke: «Edel har fest» av Per Knutsen.

Vi ønsker Bergen velkommen!

For Oslo Nye Teater idag er det naturlig at Centralteatret, som en del av oss er forsøksscene for ny norsk dramatikk. Teatret i Akersgata er mindre enn Hovedscenen i Rosenkrantzgata, og huset har en helt spesiell atmosfære. For Vivi Schøyen er det også naturlig å bli oppført på Centralteatret. Her var hennes mor, Erna Schøyen, skuespiller, og hun har selv også debutert her engang.

Vi håper du trives i atmosfæren i Centralteatret.

Vel møtt!

Per Theodor Haugen

«Over til rødt»

Som ung hørte jeg stadig: «Er ikke du datter av Erna Schøyen?» Nå heter det: «Er det du som er moren til Hege Duckert?»

Javisst! Jeg er begge deler, og stolt og glad for det.

Men forøvrig — så tilhører jeg nok en generasjon kvinner hvorav mange falt mellom to stoler. Man giftet seg, uten å skjenke hverken fremtiden eller utdannelsen en tanke. Og var man gift, så var man gift for livstid. Trodde man.

Det er heldigvis rent mye vann i sjøen siden dengang, men Mia i «Over til rødt!» er en sånn kvinne — og en vakker dag sitter hun der alene. Men istedenfor at verden går under — noe hun er fullstendig innstilt på — begynner plutselig ting å skje, og det så raskt at hun knapt greier å følge med.

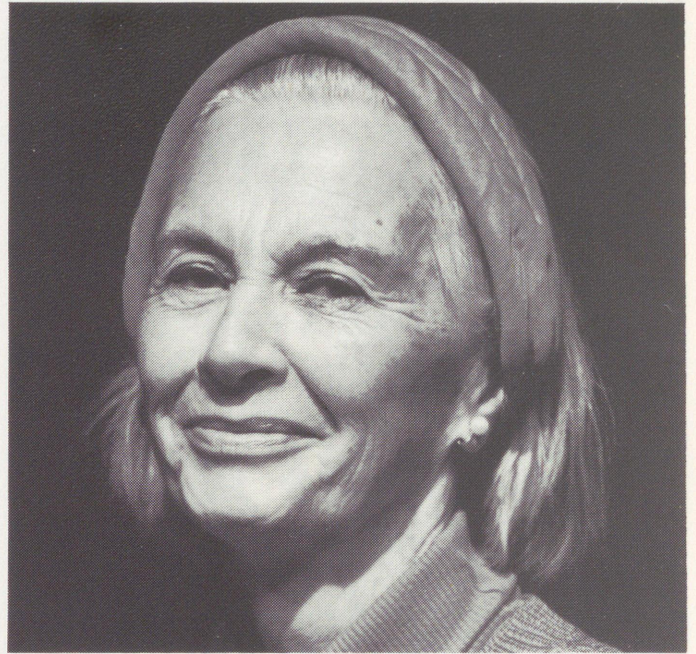
En av hensiktene med denne komedien er å fortelle medsøstre i lignende situasjoner at alt kan skje, også etter fylte 50.

Så hvem vet om det ikke venter nettopp deg noe spennende rundt neste veisving? Ikke nødvendigvis det store eventyret — men noe som er vel så bra: Den store utfordringen!

Den som bringer deg videre!

Vivi Schøyen

Vivi Schøyen



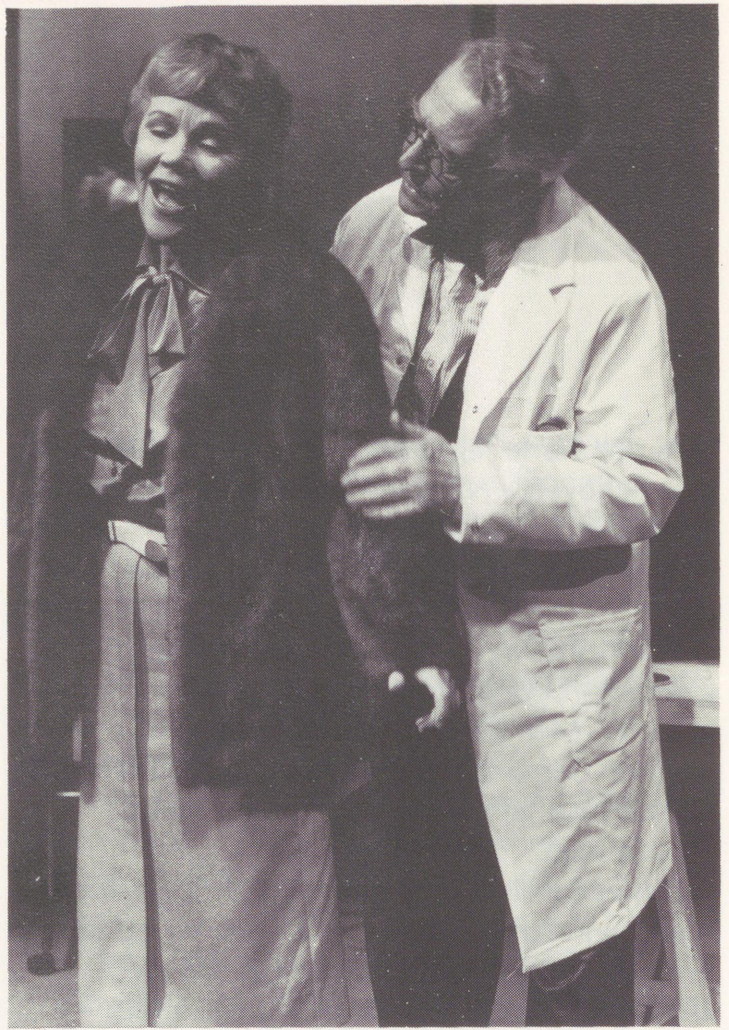
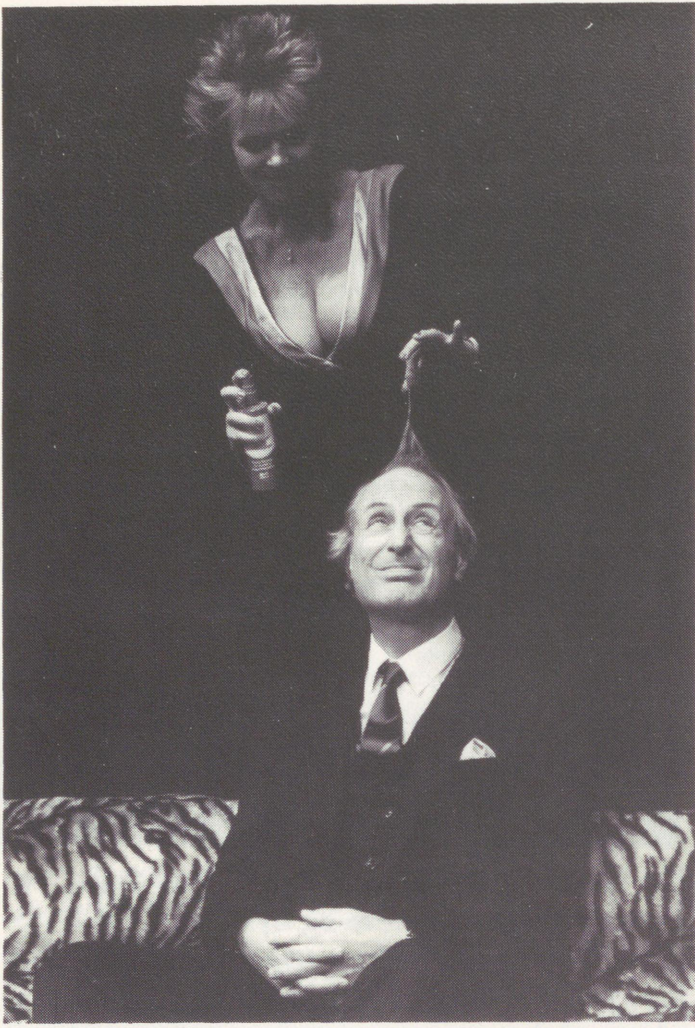
har ordentlig teaterblod i årene. Som datter av Centralteatrets avholdte og dyktige skuespillerinne Erna Schøyen kom hun tidlig i kontakt med livet på teatret — det som foregår på scenen og det som skjer utenfor rampelyset.

Vivi Schøyen lengtet selv også etter å stå på scenen, og i 1937 fikk hun ansettelse som elev på Centralteatret. Debuten hennes fant sted samme år i lystspillet «Så går det løs», der hun spilte datteren til sin egen mor.

Oppgavene vekslet, men etter ca. 5 år, brøt Vivi Schøyen oververt og dro med B.M.B-turnéen (Randi Brønne, Fridtjof Mjøen og Øystein Børke) land og strand rundt i noen år.

Senere ble hun engasjert til Carl Johan Teatret, der hun også debuterte som dramatiker med lystspillet «Morild». Slutt på det aktive teaterliv ble det i 1946. Hun giftet seg, fikk etter hvert tre barn og levet et stille og rolig liv. Men alltid skrev hun på noe: artikler, petiter og intervjuer i Aftenposten. Forfatterskapet resulterte også i innkjøp i novelle-konkurranser.

Vivi Schøyen har funnet tilfredsstillelse i å skrive. I de senere årene har Radioteatret innstudert og sendt tre av hennes stykker, og nå er hun altså endelig på scenen igjen med «OVER TIL RØDT!»



– Inni mammas hode er det et teater!

Det skjønte jeg da jeg var i sju-års alderen. Skrivemaskinen klapret konstant fra et lysegrønt soverom, når jeg kom hjem fra skolen, tykke bunker med replikker på A-4 ark, saker og ting man ikke måtte lage papirfly av!

Alle trodde skrivingen var mammas hobby. At den virkelige jobben hennes var å passe på oss andre, lage kirsebærgrøt og melk med O'boy, dyrke ringblomster og gå i butikken. Først senere, mye senere skjønte vi at mammas jobb var å skrive A-4 ark med replikker, som kunne fungere på teatret som er inni mammas hode.

Å ha en mamma som jobber med teater betyr å få være med på mange eventyr. Sitte musestille på voksenforestilling og føle at en forstår noe en egentlig ikke forstår. Se på basunengler i taket og lure på om ikke lysekronen snart faller ned. Gråte litt av noe som er veldig pent.

Ettersom jeg ble eldre ble jeg stadig mer fasinert av klappingen fra skrivemaskinen bak den lukkede døra. Fra å lure på *hva* mamma skrev, ble jeg stadig mere opptatt av *at* hun skrev. At hun aldri ga seg. En liten kvinnerevolusjon foregikk bak den lukkede døra, der fingrene hamret mot tastaturet.

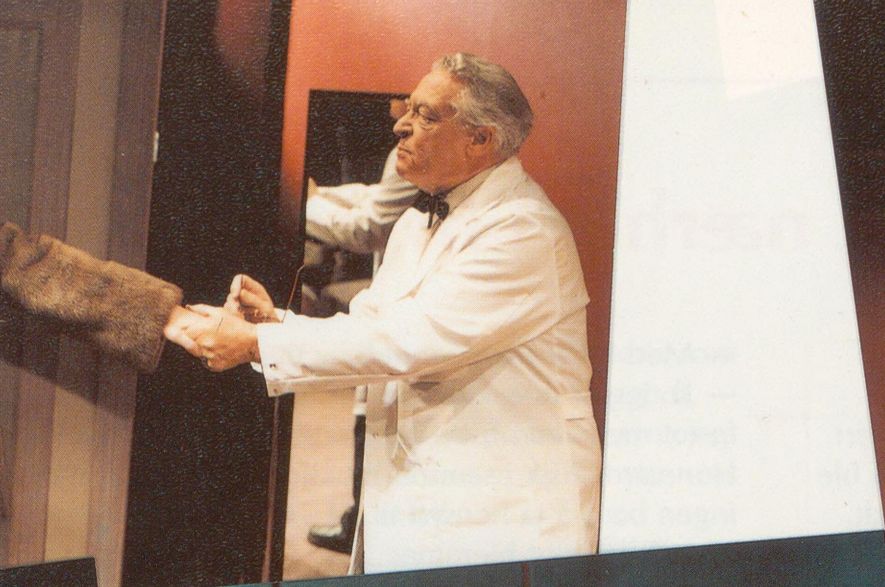
Jeg har alltid vært stolt av mamman min! Stolt, fordi hun våget å gå utover sine egne grenser og gjøre ting som hun egentlig ikke tør. En liten dame med høyrød hatt.

Med dette stykket har hun forsøkt å vise at det finnes liv etter femti. Se på henne nå — det finnes jaggu'meg liv etter søtti også!

Hege Duckert







– Savnet varme og nærhet i hverdagen!

Vi sitter sammen med to mennesker, som ble forelsket i hverandre i 20-25 års alderen, giftet seg og fikk to barn, ett av hvert kjønn. I nærmere 30 år varte ekteskapet. Så ble det oppbrudd. De valgte å skille lag for godt. De vil gjerne fortelle om disse årene, men nekter «å stå frem» som det heter i ukebladstilen. Derfor ingen navn. Men overfor oss har de ingen problemer med å avdekke hvorfor de forlot hverandre og oppløste hjemmet.

Ingen bitterhet på overflaten, men det kan ikke skjules at de hver for seg har mistet noe underveis.

— Jeg savnet etterhvert noe av den varme og nærhet som er så nødvendig for et godt samliv i hverdagen, sier hun. Trodde at de første årene før vi fikk barn skulle inneholde det, og at vi kunne bygge videre på forholdet.

— Men nærheten og varmen, den kunne dere vel ha funnet mens dere var forlovet?

— Det burde skjedd, men forholdene var så anderledes dengang. Ikke så åpne som nå. Hadde vi bodd sammen før ekteskapet så...

Alt ble så trivielt

Frokost, jobben, barnepass, TV-titting om kveldene, tur om søndagene. Ingen variasjoner, ingen spennende påfunn. Dette tror jeg er deler av årsaken til at jeg simpelthen gikk trett. Ungene holdt vel igjen tanken på å bryte ut, men så kom frykten for forpliktelsene, når man delvis ble alene med dem...

Han: — Jeg fikk langsomt etterhvert følelsen av ikke å bety noe i familie-sammenheng. Samme prosedyre år etter år. Mye av det dette var sikkert min skyld også, men vi snakket sjelden ut om tingene. Etterpå må jeg tilstå at jeg flere ganger var fristet til å kutte ut og starte på nytt..

— Med en annen kvinne?

— Ja, jeg så meg rundt, men det tok tid før jeg festet meg ved en av de ansatte i bedriften. Hun var faktisk i samme situasjon, men hadde ingen barn å ta hensyn til. Så gikk det som det gikk. Jeg forlot hjemmet.

Barna

— De var blitt så store at de forstod situasjonen. Riktignok tok de morens parti og det skjønte jeg godt, men de led ingen overlast fra min side, når vi møttes med jevne mellomrom.

Hun: Den første tiden var tøff, men samtidig kjentes det nesten som en befrielse å være selvstendig. Dessuten fikk jeg en bedre jobb og kunne konsentrere meg om arbeidet uten stadig å tenke på hvordan allting var hjemme.

— Men følelsene overfor han som hadde forlatt deg?

— De var allerede litt frynsete. Så det spilte ikke noen avgjørende rolle at han stille og uten dramatikk dro sin kos. Men minnene fra de første årene, da vi lærte hverandre å kjenne, de sitter selvfølgelig litt igjen.

Betød lite

— Men det at han slo seg i lag med en annen kvinne?

— I begynnelsen plaget det meg litt. Nå betyr det ingenting. Selv har jeg fått en god venn på min alder, så det går bra...

— At dere møtes sånn her, gjør ikke det noe da?

— Faktisk ikke. Han har forandret seg synes jeg nok, virker ikke slik som han var, da vi danset sammen for første gang.

— Kunne dere tenke dere å begynne på nytt?

Han: Ikke for mitt vedkommende. Båndene som bandt oss sammen, de er revet over for godt.

Hun: Nei, det ville være fornuftsstridig syns jeg. Men vi treffes da fra tid til annen og benytter oss ikke av ukvemsord og utfall.

Kontakt med barna

— Barna, de har fått egne kryp-inn. Ser dere noe til dem?

*Han:*Jovisst, Når noen føler kontaktbehov. Vår sønn er forresten håndballspiller i 1. divisjon. Hver gang laget hans vinner, vet jeg at han er en av målscorene. Datteren har mer ofret seg for en sivil karriere — hun «er i data», som det heter.

Hun: Datteren hører jeg mest til. Vi ringer til hverandre et par ganger i uken og prater om løst og fast. Joda, ingen av de to har slått hånden av sine foreldre. Sønnen stikker innom fra tid til annen.

— Har den første adskillelsen, senere skilsmissen gitt dere noen form for indre styrke?

Selvstendige

Hun: For min del: Ja. Ble likesom selvstendig på en måte, så livet ut fra andre vinkler og begravde for tid og evighet alt som smaker av romantikk. Kanskje var det dumt, jeg vet ikke...

Han: Mye er tapt og noe er vunnet. Det innrømmer jeg gjerne. Men jeg er glad for en ting: Vi forlot hverandre litt bitre, det er så, men i dag kan jeg for mitt vedkommende ikke mobilisere noen som helst aggresjon overfor min tidligere hustru.

*Hun:*Jeg er heller ikke bitter lenger. Kanskje det var det beste at det gikk som det gikk.

Ekteskaps-statistikk

I fjor lovet 21.081 par i vitners nærvær å elske og ære hverandre. Samtidig opplevde 13.300 barn at foreldrene skilte seg.

Det er de nakne tall fra Statistisk Sentralbyrå, som fører nøyaktige oversikter over ekteskap og skilsmisser her i landet.

Etter en lang periode med nedgang i antall inngåtte ekteskap peker imidlertid kurven oppover igjen. Flere og flere ønsker å gifte seg enten for første gang eller på nytt etter et lengre forhold. Ja, man kan registrere en nesten eksplosjonsartet oppgang med såvel kirkelige som borgerlige vielser. Ofte er det folk som har bodd sammen i årevis og som er blitt mer bevisste, når de avgir troskapsløftet.

Ut fra skilsmissemønstret i 1987 regner man med at vel 35 prosent av disse ekteskapene ender med skilsmisse, men statistikerne tror at man om få år vil få færre og færre oppløste ekteskap.

Statistikken forteller ellers at det ikke er mange 17–18 åringer som har lyst til å gifte seg, og mens de fleste kvinner før var mellom 20 og 24 år, når de giftet seg første gang, er flertallet nå mellom 25 og 29 år gamle.

Når det gjelder folk som har passert 50 år, er det relativt få som sier takk for ektefølget og finner seg en annen partner.





«Store piker gråter ikke»

For noen år siden skrev Neil Simon komedien «The Odd Couple», som Oslo Nye Teater hadde kjempesuksess med i 1967 med tittelen «To ess — og ingen dame». Den handlet om to unge menn, som bodde sammen og sjekket jenter sammen.

Nå har forfatteren skrevet komedien på nytt. Tittelen er «Ulike par», men denne gang dreier det seg om samboende jenter, og vi lar stykket foregå i Oslo-miljø.

Vi møter en jentegjeng som har det gøy sammen annenhver uke. To av dem er skilt. Den ene er allerede innbarket «ungkar», den andre er på selvmordets rand. Den ene er en rotete karriere-kvinne, den andre den perfekte husmor. Av nødvendighet flytter de sammen. De treffer to kjekke, spanske menn, og det fører til at de skiller lag... At hverdagens små fortredeligheter kan gjøre

et vennskap om til det verste parforhold blir skildret med mye humor og gøy i denne komedien av mesterforfatteren Neil Simon. Kirsten Sørli står for regien og de to hovedrollene spilles av Eli-Anne Linnestad og Sidsel Ryen.

I andre roller treffer vi Bentine Holm, Pia Borgli, Bente Børsum, Marit Syversen, mens de to spanske mennene spilles av Finn Schau og Johannes Joner. Scenografien skyldes Harald Martin og Grethe Wang sørger for alle kostymene. Den norske språkdrakten har Svein Selvig ansvaret for.

«Store piker gråter ikke» er en festlig komedie, aktualisert til våre hjemlige forhold med en levende og vittig dialog slik forfatteren Neil Simon er blitt berømt for. Det er all grunn til å imøtese forestillingen med glede. Den vil lyse opp i vintermørket.

«Karlsson på taket» kommer igjen!

En av Oslo Nye Teaters aller største barneteater-suksesser, Astrid Lindgrens «Karlsson på taket», var ikke på langt nær utspilt, da forestillingen måtte legges vekk på vårparten. Tusener av unger kan imidlertid glede seg til at den igjen kommer opp på Oslo Nye Teater. Fra midten av desember står den på spillelisten.

Det er den samme festlige oppsetningen som sist i Sigve Bøes regi. Per Chr. Ellefsen spiller tittelrollen og er omgitt av det store ensemblet med Bentine Holm, Ulf Wengård og Harald Brenna i spissen. Orkesteret, under ledelse av Roy Hellvin, sørger på sin side for at musikken får sin riktige plass i helhetsbildet.

Så alle som ikke har sett «Karlsson på taket» har fått en ny chance. Og de som gjerne vil oppleve forestillingen nok engang og fornye bekjentskapet med den morsomme og spennende handlingen — ja, de lar seg ikke be to ganger.

«Mannedattera og kjerringdattera»

er Dukketeatrets store høstsuksess, et kunstnerisk løft som ikke minst er blitt rost av både kritikerne og et takknemlig publikum og av barn og foreldre.

Det er Peder W. Cappelens dramatisering av det kjente og kjære eventyret som ligger til grunn for oppsetningen. Den skildrer de to halvsøstrene, som må ordne opp i mange kinkige situasjoner før alt ender slik eventyr gjerne ender, og inneholder både morsomme og spennende situasjoner.

Terje Mærli har stått for iscenesettelsen og Christian Egemar har tryllet frem en herlig dekorasjon som fascinerer. Musikken, skrevet av Henning Sommerro, er en minst like viktig ingrediens i den vellykkede forestillingen. Hele Dukketeatrets ensemble medvirker og leverer et spill som har vakt den største oppmerksomhet.

«Mannedattera og kjerringdattera» er høstens forestilling for barna, foreldre, besteforeldre, tanter og onkler. Et sjeldent fint tilbud på Dukketeatret på Frogner.

OSLO NYE TEATERS PERSONALE

ADMINISTRASJON:

Teatersjef
Intendant
Økonomidirektør:
Fung. økonomidirektør:
Sekretær:
Lønningskass.:

Salgs-markedssjef:
Salgssekretær:

Arkivar:

DRAMATURG:

INSTRUKTØR:

SKUESPILLERE:

Pia Borgli
Per. Chr. Ellefsen
Beate Eriksen
Unni Evjen
Trond Lie
Kari-Ann Grønsund
Helle Haugen
Helge Reiss
Eli-Anne Linnestad
Sidsel Ryen
Aud Schönemann
Sissel Sellæg
Marit Syversen
Ingrid Vollan

MUSIKK:

Leder:
Konsulent:
Finn Eriksen
Karl Johan Helgesen
Leif Osen
Bjørn Jacobsen
Tom Berg

TEKNISK ADMINISTRASJON:

Teknisk sjef:
Produksjonssjef:
Produksjonssekretær:

INSPISIENTER:

1. inspisient:
Tom Andersen
John Ellefsen
Roger Fossum

LYD:

SUFFLØRER:

Didi Stig
Birgitta Bjørnstad
Kari-Laila Thorsen

REKVISITØRER:

Overrekvisitør:
Tove Solum
Eva Lie
Laila Hauge (attributtmaker)

PÅKLEDERE:

Leder:
Inger-Marie Christensen
Marianne Forsberg

PARYKKMAKERI/FRISØRER/SMINKØRER:

Leder:
Birgit Haugå
Julia Angela Clark
Mikkel Stølen

MALERSAL:

Leder:
Bjørn Thomassen
Demitrios Glavas

DEKORATØR (fasade-vindu):

SNEKKERVERKSTED:

Leder:
Evy Holand
John S. Strachan

Per Theodor Haugen
Arne Christiansen
Inger Lise Bruu Heger (Perm.)
Svanhild Kjærvik
Marit Larsen
Reidun Asbjørnsen
Anita Heisholt
Arvid Tviberg
Marit Nordli
Anne Winger
Odd Andersen
Esther Reiss
Kirsten Sørli

Bente Børsum
Knut M. Hansson
Sverre Holm (Perm.)
Johannes Jøner
Sven Nordin (Perm.)
Ivar Nørve
Bentine Holm
Finn Schau
Per Lillo-Stenberg (Perm.)
Terje Strømdahl(Perm.)
Nils Vogt
Ulf Wengård
Gard Øyen
Arne Aas

Roy Hellvin
Magne Amdahl

Per Horn
Harald Martin
Jacek Juniszewski

Bjarne Stensrud

Erling Jørgensen

Ingrid Aas (Perm.)

Liv Christensen

Sverre Norwalls

Knud Stern Møller

Hilde Dehli

Helge Paltiel

Siri Helle-Valle

SYSTUE:

Kostymesjef:
Leder:
Trude Bergh
Eva Danielsen
Solveig Høst
Birgit Johannessen
Sølvi Aarre

LYSAVDELINGEN:

Lysmestere:

Harald Haugen
Espen Kreim
John Henning Brekkli
Birger Thurn Paulsen

SCENAUVDELINGEN:

Overscenemester:
Scenemestere:

Carlos Bråten
Geir Stordal
Trond Engebretsen
Dariusz Golofit
Lasse Iversen
Bogdan Kolakowski
Edwin Lyberg
Øivind Ørbeck Sørheim

BILLETTLUKE:

Leder:
Agnes Korsen
Ida Molvik-Hansen
Ulla Aakre
Inger Kristiansen
Astrid Hoel
Jerry Kampf

GARDEROBE:

Leder:
Jeanette Axelsen
Kristin S. Haug Gdowa
Kristine Helgesen
Astri Reisvang

RESEPSJON:

Kjersti Bernardi
Kari Midtsjø

KANTINE:

Leder:
Unni Larsen

RENGJØRING:

Leder:
Deva Bozic
Anne Teistevoll
Helena Nesterow

VAKTMESTER:

CENTRALTEATRET:
Lysmestere:

Scenemestere:

Sceneteknikere:

Rekvisitør:
Garderobe:
Liv Sørum
Vera Åsatun
Line Sunde
Påkleder:
Rengjøring:

DUKKETEATRET:

Dukkespillere:
Kjersti Germeten
Anne-Lise Ruud
Ragnhild Wang
Teknisk ansvarlig:
Rengjøring:

CHAT NOIR:

Scenemester:
Scenearbeider:
Lysmester:

Grethe Wang
Lise Fjeld Sannes

Tore Heldal
Sverre Odd Horge

Finn Lewin
Bjørn Bergseth
Øivind Svarstad

Odd Terje Lyngen

Turid Sørensen

Tone Arde

Marie Selnæs

Bjerg Iversen
Dubravka Peric
Jack Christiansen

Mari Alvim
Per Pedersen
Trond Sætre
John-Erik Jensen
Paul J. Valderhaug
Svein André Eriksen
Morten Andersen
Karina Buchanan
Anne Dahl
Liselotte Egeberg
Janne Olden

Astrid Mohn
Vera Skistad
Magnhild Christensen

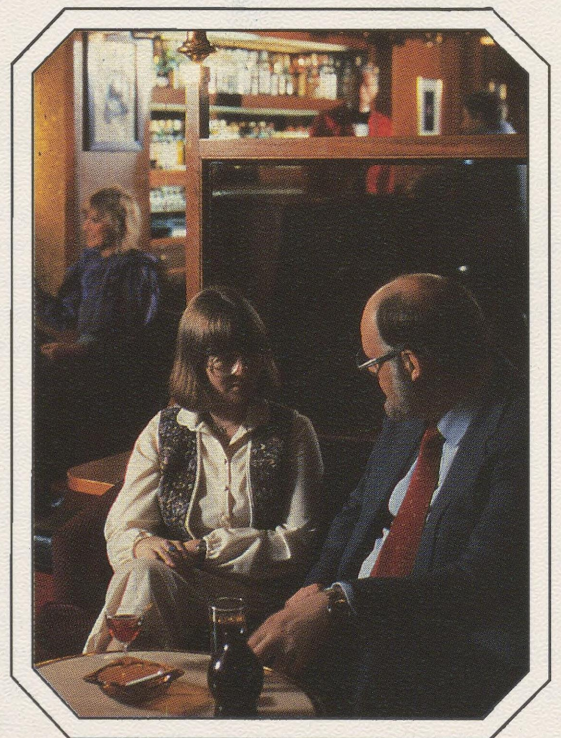
Stein Kiran
Knut Wiulsrød
Per Skjølsvik
Lars Rambøl
Reidun Melbye

Lasse Arde
Lars Petter Heinrichs
Nils Magne Kjus

Palmen, lette retter og forfriskninger til kl. 21.00.



Grand Café, middag/aftens til kl. 23.00.



Limelight Bar til midnatt.

GRAND HOTEL
KARL JOHANS GATE 31, TLF. (02) 42 93 90